

[Alfred Jensen.]

de lande, der grænser op til Østersøen, og vi ved også, hvad der er sagt fra industri og handel om dette problem. Det vil sige, at der hersker klarhed over, at det er helt andre veje, man skal gå, hvis man skal løse problemerne.

De synspunkter og den bekymring, som det ærede medlem hr. Th. Mikkelsen har givet udtryk for, har vi kommunister gjort os til talsmænd for den ene gang efter den anden. Vi har påvist, at det ikke var nogen løsning at gå ind i et vesteuropæisk samarbejde på disse områder; det ville stadigvæk medføre øgede vanskeligheder, for når man spiser kirsebær med de store, får man stenene i øjnene.

Jeg vil også tro, at der i den socialdemokratiske gruppe er utilfredshed med den skattepolitik, der føres. Jeg har ganske vist ikke i tinget hørt nogen af de ærede medlemmer udtrykke en sådan utilfredshed, men jeg træffer også ærede medlemmer udenfor dette ting. Jeg var forleden til diskussion om problemer, der vedrørte rente- og skattepolitikken, og under diskussionen sagde et af tingets ærede medlemmer, at hvis vi fik en venstre-konservativ regering, ville skatterne gå i vejret. Jeg forstod ikke rigtig, om han var modstander af det, men jeg har det indtryk, at han forstod, at forsamlingen ikke ønskede noget sådant. Det kender vi så godt, for det drejer sig ikke alene om de direkte skatter, det drejer sig også om forbrugsafgifter, der rammer den lille mand. Jeg havde forøvrigt ventet, at det ærede medlem den dag, da finansministerens lovforslag om huslejeskat var til behandling, havde været ordfører, så han kunne have fået lejlighed til at vende sig mod skatteforhøjelsen, men det var han ikke. Det skyldtes måske, at han ikke var så glad for at tale om den sag, jeg ved det ikke, men såfremt han er modstander af denne forhøjelse, er han i hvert fald ikke på linie med ministeren, der har fremsat forslaget. Ministeren har iøvrigt i sit indlæg under finanslovdebatten været meget utilfreds med, at venstre og konservative i foråret satte ind for en skattelettelse, og det vidner ganske godt om, at de ønsker, som arbejderklassen nærer om at få lettelser i beskattningen og i forbrugsafgifterne, ikke findes hos regeringen. Om de findes hos den

socialdemokratiske gruppe, ved jeg ikke, men de findes ikke hos regeringen, der tværtimod ønsker at hæve skatterne. Jeg har vel lov at sige, at man jager efter den jævne mand; det er her, der skal sættes ind, det er her, der skal tages flere penge. Jeg ser i pressen, at regeringen tumler med planer om nye skatter. Jeg har set lovforslaget om huslejeskat.

Hvad der kommer derudover, ved jeg ikke. Jeg har hørt nævnt beløb på over 200 mill. kr. mere i skat, og det er klart, at det ville blive kolossale byrder på alle her i landet, der har en lille indkomst; ja, det ville også blive byrder for dem, der har en stor indkomst, men de, der har den mindste, har den ringeste bærekraft, og det er derfor, jeg interesserer mig mest for dem.

Imidlertid vil jeg i denne forbindelse foruden at vende mig imod disse skatteforhøjelser spørge, hvad hensigten er med de skatter, der kræves op. Skal de beløb, der nævnes i finanslovforslaget, bruges til at forøge overskuddet på statsfinanserne? Er det meningen, man vil op på 500—600 mill. kr. i overskud, eller er det meningen, at de forøgede indtægter, man her sigter efter — om man får dem, ved jeg ikke — skal bruges til andre formål? I bekræftende fald: Vil man slippe nogle af dem til sociale formål? Det strider jo ikke mod den erklæring, statsministeren fremsatte ved folketingets åbning, da han talte om, at hvis der skulle komme udgiftsførøgelser, måtte de dækkes ind ved hjælp af nye skatter. Nu ser jeg ikke rettere, end at der kommer mindst 200 mill. kr. mere i skatter, for så vidt regeringen får sine planer realiseret. Skal de bruges til sociale foranstaltninger? Til at forhøje aldersrenten? Til at sikre noget mere til ungdommen? Til at fremme hospitals- og skolebyggeri? Jeg kan for den sags skyld også tage boligbyggeri med. Er det hensigten? Eller skal pengene bruges til militæret? For sådan kan man også spørge. Jeg overser ikke, at tjenestetiden nu endelig er fastlagt til 16 måneder, og jeg vil benytte anledningen — det er så sjældent, jeg har lejlighed til det — til at takke forsvarsministeren for, at han omgående, efter at jeg stillede mit spørgsmål til ham, har givet det svar, at tjenestetiden fastsættes til 16 måneder. Jeg fremsætter takken, fordi jeg synes, det var det rette tidspunkt at gøre det på, så